

Závěr

Je konec...krátká, ale o to ničivější válka, krví nespočtu mrtvých vepsaná na stránky historie je dnes minulostí. Ale co bude zítra, nikdo netuší...misky vah se naklánějí, ale ještě není rozhodnuto...

Gryfí říše a Nemrtví

Jasně plane svaté světlo Elrathovo v Talonguardu a nad vrcholky nedostupných hor na hranicích Hereshe planou stovky ohňů, z nichž stoupá černý dým...to za zpěvu kněžích pálena jsou mrtvá těla oživená černým uměním...za slov litaní rukama inkvizitorů umírá upíří lord Giovanni, jeden z mocných pánů Hereshe. Do základů jsou pálena sídla jeho bratrů a sester. Byla to pýcha nekromantů, nenávislné zaslepení, vůle osudu, kdoví...ale v knihách už navždy bude stát, že nemrtvé legie z Hereshe byly poraženy v Údolí Zatracených, ještě než mohly poskvřnit svatou půdu a byly vrženy zpět do své domoviny, aby krok za krokem byly zatlačovány stále hlouběji. Legie obrácené v prach, ztráta hraničních hor, místa možná nevelkého v porovnání se ztrátami za vlády pána Markala, ale o to důležitějšího. Vždyť hory poseté hrady upířích pánů byla bránou v rukách Hereshe, bránou která chránila, bránou z níž mohly bez obav proudit ozbrojené zástupy, to všechno je teď pryč...v rukách Gryfí říše, jejíž vlajky se pyšně třepotají vysoko na obzoru.

Temní elfové a Trpaslíci

Země se třese...jak kdesi hluboko pod ní se nese řev a zpěv, doprovázený proudy piva. To trpaslíci slaví vítězství nad svými nepřáteli. Každý jeden jediný vypráví o svém hrdinství a všichni svorně pijí na padlé přátele. Až oslavy utichnou, znovu uchopí své zbraně, hnáni touhou po boji půjdou až do samotného nitra země, kde na kamenném trůnu v Konosu sedí pán temných elfů Raelag. Sám, v upuštěném trůnním sále, v očích plamen zloby a bezbřehé zášti. Ve chvílích jako je tato vedle jeho trůnu stála vždy Shadya, paní krvavých furií, jediná, které věřil...viděl ji zemřít, viděl jak dopadá trpasličí sekera a slyšel vítězný řev těch vousatých skřetů. Temní elfové, strůjci pádu svých lesních bratrů, jejich zotročitelé a páni, věřící ve vlastní neporazitelnost - potupeni...poprvé za léta své vlády viděl Raelag v jejich očích záblesk čehosi, co nebyla jen touha po krvi, poznali jaké to je ustoupit z boje.

Mír...nebo klid před bouří, která smete jednou provždy jednu z mocností z tváře země...? Ale opusťme teď na chvíli ony velké události a zahleďme se na na krátkou chvíli na jednu docela obyčejnou dílnu docela obyčejného starého mistra svého řemesla...

Dlouze se zahleděl na svůj obraz ve zdobeném zrcadle. „Výborně, nezklamal jsi mě, svoji odměnu máš na stole.“. Starý krejčovský mistr se právě pasoval do třídy těch šťastně bohatých a hleděl se s úklonami ztratit, než si to vznešený pán rozmyslí.

Snad se jí bude líbit...muž přivřel oči, něco nebylo... „Ukaž se, vím, že jsi tady!“ vzduch se zatetelil a na jednom z koberců přibyl vypálený kruh. Ostré zoubky se zaleskly v úsměvu: „Chyběla jsem ti? On se zlobí, opravdu moc se zlobí...tolik jsi ho zklamal. Ted' tě asi budu muset zabít, tolik mě to mrzí...víš jak to chodí, ale přidej se ke mně a...“.

Otočil se a napřáhnul ruku, rudé oči se překvapeně rozšířily, když její hrdlo sevřely neviditelné spáry. „Řekni mu, že budu čekat. A pamatuj si, že až se příště setkáme, bude to tvůj konec.“ Stisk povolil, sukuba zavravorala a ještě než ji pohltily plameny, s nenávisí v očích zasyčela: „Zemřeš zrádče!“